

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2026 r.
sprawy **P.P.**
skazanego za czyn z art. 244 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt IX Ka 282/25,
utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie
z dnia 4 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 779/24,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić P.P. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. D.S., Kancelaria Adwokacka w W. 885,60 zł, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy świadczonej z urzędu skazanemu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 4 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 779/24, uznano P.P. za winnego czynu z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności i orzeczono środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 15 lat oraz świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 6.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt IX Ka 282/25, utrzymano wyrok Sądu I Instancji w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

„I. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w postaci bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależytą obsadę Sądu I Instancji, w składzie którego brał udział asesor sądowy X. Y., powołany na urząd asesora sądowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018.3), której wadliwość procesu powoływania skutkuje naruszeniem prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, co samo w sobie wobec ukształtowanej judykatury Sądu Najwyższego ma wpływ na treść orzeczenia,

II. inne rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonych orzeczeń, tj. art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegające na nieuwzględnieniu przez sąd meriti przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku sprawy, podważających zasadność zarzutu popełnienia przez P.P. czynu z art. 244 k.k. i jednocześnie wskazujących na konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, w

szczegółności poprzez dopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania w charakterze świadków młodszego aspiranta T.B., młodszego aspiranta J.R. oraz starszego sierżanta M.G., a następnie poddania ich zeznań ocenie celem wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności, że oskarżony nie posiadający w toku postępowania obrońcy wskazywał, iż nie prowadził pojazdu, a zmiana jego wyjaśnień wynikała z obawy przed pozbawieniem wolności i naciskiem funkcjonariuszy Policji, w konsekwencji czego w sprawie istniały wątpliwości, które mogły zostać wyjaśnione poprzez przesłuchanie w/w świadków, którzy to byli obecni podczas zdarzenia z dnia 6 kwietnia 2024 roku, a które nie zostały przez Sąd I Instancji ani Sąd II Instancji wyjaśnione, w konsekwencji czego doszło do wydania wyroku skazującego opartego na niekompletnym materiale dowodowym i utrzymaniu go w mocy;

III. inne rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonych orzeczeń, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów odwoławczych dotyczących ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji na podstawie wybiórczo zebranych dowodów w toku postępowania sądowego i niezweryfikowaniu wyjaśnień P.P. w zakresie okoliczności, która miała istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony przez w/wymienionego czyn zabroniony, w sytuacji gdy Sąd II Instancji miał bezwzględny obowiązek przeprowadzenia merytorycznej i należytej kontroli wyroku Sądu I instancji z uwagi na zarzut pochodzący od osoby niebędącej profesjonalnym pełnomocnikiem, podczas gdy prawidłowa kontrola instancyjna skutkowałaby przeprowadzeniem czynności z urzędu przez Sąd odwoławczy w zakresie dopuszczenia dowodu z przesłuchania w charakterze świadków młodszego aspiranta T.B. oraz starszego sierżanta M.G., co miało istotny wpływ na wynik sprawy”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, jak również wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, a ponadto o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w

postępowaniu kasacyjnym w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji w postaci bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na nienależytą, zdaniem skarżącego, obsadę Sądu I Instancji, w składzie którego brał udział asesor sądowy X. Y., wskazać należy, że zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Jego treść jest ogólnikowa, wskazuje jedynie na wystąpienie przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. mającej wynikać z samego faktu powołania na urząd asesora z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa, której skład ukształtowano na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., nie podaje żadnych konkretnych argumentów w tym zakresie, a jednocześnie Sąd Najwyższy nie zna takich okoliczności z urzędu. Nadto, wytyczne uchwały trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, w zasadzie nie dotyczą nominacji asesorskich. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, podkreślano, że wobec osób otrzymujących pierwszą nominację sędziowską nie ma w zasadzie innych kryteriów ich oceny niż przebieg aplikacji, egzaminu sędziowskiego i asesury, tak więc należy zakładać, iż osoby te otrzymałyby nominację bez względu na kształt KRS. Tym bardziej zasadę tę należy odnosić do asesorów, którzy nie otrzymali jeszcze powołania na stanowisko sędziowskie.

Również kolejny zarzut kasacji w postaci rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonych orzeczeń, tj. art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k., okazał się oczywiście bezzasadny. Wskazać należy, że Sąd II instancji nie prowadził postępowania dowodowego, kontrolował apelację osobistą oskarżonego, w której zakwestionowano ustalenia faktyczne i w ramach kontroli odwoławczej odniósł się do przeprowadzonej w sprawie oceny dowodów i wypowiedział się co do jej prawidłowości. Nie widział jednocześnie potrzeby uzupełniania postępowania dowodowego, a w świetle zarzutów apelacji i zgromadzonego materiału nie było do tego podstaw. Obecny i wyznaczony przez Sąd II instancji obrońca z urzędu, uczestniczący w rozprawie apelacyjnej, nie widział także takiej potrzeby, nie zgłaszał wniosków dowodowych ani nie wskazywał na braki postępowania dowodowego. Z okoliczności sprawy wynikało, że świadek, który widział jak oskarżony porusza się samochodem, choć jeszcze wówczas nie wiedział, że miał on aktywny zakaz prowadzenia pojazdów, został przesłuchany na rozprawie, a na wniosek skazanego ponownie przesłuchany na rozprawie w jego obecności. Z kolei dowody z zeznań pozostałych wskazywanych osób, które nie były świadkami niedozwolonej jazdy, a postępowanie w wyłączonej części dotyczyło nie faktu przetrzymywania osoby w piwnicy lecz samego prowadzenia pojazdu przy aktywnym zakazie, nie miały znaczenia na kanwie niniejszej sprawy. W tej sytuacji nie można mówić o naruszeniach proceduralnych w kontekście postępowania dowodowego.

Ostatni zarzut kasacji, w którym podniesiono rażące naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., również okazał się chybiony. Sąd II instancji przeprowadził prawidłową i rzetelną kontrolę odwoławczą, w ramach której ocenił zarzut podniesiony w apelacji, wskazał powody, dla których go nie uwzględnił i uzasadnił swoje stanowisko, z urzędu także odniósł się do kwestii wymiaru kary. Kasator nie wykazał, by kontrola apelacyjna była niestaranna czy niedostatecznie wnikliwa względem faktu, że apelacja pochodziła od oskarżonego, który sporządził ją samodzielnie. Poza wskazywaniem na potrzebę przesłuchania pozostałych funkcjonariuszy Policji, którzy uczestniczyli w interwencji w piwnicy, ale nie widzieli samego przyjazdu oskarżonego samochodem i jego prowadzenia, autor

kasacji nie wykazuje na czym ma polegać to uchybienie i jaki mogło mieć ono wpływ na treść orzeczenia, skoro osoby te nie były świadkami w zakresie tego konkretnego zarzutu.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani też innej rażącej obrazu prawa, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Z uwagi na sytuację materialną skazanego, pobyt w zakładzie karnym, zwolnienie z kosztów sądowych postępowania rozpoznawczego, orzeczono o zwolnieniu go również z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wniosek kasacyjny o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu kasacyjnym należało uwzględnić, ustalając wysokość wynagrodzenia według § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Nakład pracy obrońcy w niniejszym postępowaniu kasacyjnym ani stopień skomplikowania sprawy nie uzasadniały przyznania wynagrodzenia w wyższej kwocie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]